

Надъ него, катъ злокобенъ змѣй,
Черъ, грозенъ облакъ се надвелъ —
Да го погълне се съвзелъ.
Потокъ тамъ нѣгдѣ рѣмоли,
Гората съ листѣ шумоли,
И въ слѣнный тѣхенъ шепоть глухъ,
Като че ли невидимъ духъ
Изъ тъмнитѣ усои пѣй,
Въздиша, шепне и купнѣй,
Унесенъ въвъ вълшебенъ блѣнъ —
Туй пѣе стариятъ балканъ . . .
Тозъ химънъ бѣ за менъ познатъ:
Като Върховна благодать,
Нерѣдко въ миналитѣ дни
На мойтѣ скърбни младици,
Той на духа ми угнетенъ
Навѣвалъ е покой свещенъ . . .
И въ тозъ срѣднощенъ тъменъ часъ
Въвъ него се заслушахъ азъ.

XIII

И утѣшенъ задрѣмахъ пакъ . . .
Но сжщий гласъ като напрѣжъ
Ме сѣпна: «Клетникъ, ставай, — бѣжъ!
По твойтѣ дири дебне врагъ!»
И като жегнатъ азъ скокнахъ,
И прѣзъ гората пакъ хукнахъ,
Самъ Господъ знай кждѣ и какъ . . .
И двадни не подвихъ азъ кракъ.